

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Machytkou ve věci

žalobkyně: Stavební spořitelna České spořitelny, a.s., IČO 60197609
sídlem Vinohradská 180/1632, 130 11 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1. Denisa K [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
2. Jan K [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted],

o zaplacení částky 188 584,35 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením Okresního soudu v Lounech ze dne 18. 3. 2016, č. j. 9 C 35/2014-16, se pokračuje a řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni bude po právní moci tohoto usnesení vrácena část zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 856 Kč prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalovaným povinnost zaplatit jí pohledávku ve výši 188 584,35 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného závazku ze smlouvy o poskytnutí překlenovacího úvěru TREND PEVNÁ SAZBA a úvěru ze stavebního spoření ke smlouvě o stavebním spoření č. [redacted] ze dne 26. 3. 2010. Dne 16. 1. 2020 vzala žalobkyně svůj návrh zcela zpět.
2. Žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela (§ 96 odst. 1 o. s. ř.). Je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví (§ 96 odst. 2 věta první o. s. ř.).
3. Návrh byl vzat zpět účinně, dříve než začalo jednání, soud proto řízení zastavil.
4. Současně se zastavením řízení rozhodl soud o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když zastavení řízení zavinili žalovaní, ale žalobkyně žádné náklady řízení nepožadovala (§ 146 odst. 2 o. s. ř.).
5. Dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Z těchto důvodů soud rozhodl, že žalobkyni bude vrácena část zaplaceného poplatku ve výši 5 856 Kč, tj. zaplacený poplatek snížený o 20 %, neboť poplatek byl zaplacen ve výši 7 320 Kč a 20 % z této částky činí 1 464 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 24. ledna 2020

Mgr. Tomáš Machytka v.r.
samosoudce

Toto usnesení nabylo právní moci dne 18. února 2020. Připojení doložky právní moci provedla O. Šánová dne 24. června 2020.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Machytkou ve věci

žalobkyně: UNIQUE GROUP, s.r.o., IČO 27844056
sídlem Varšavská 715/36, 120 00 Praha 2 - Vinohrady
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Veličkou
sídlem Karla Engliše 3221/2, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: Rudolf B. [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]

o zaplacení částky 14 130 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením Okresního soudu v Lounech ze dne 25. 9. 2015, č. j. 9 C 130/2014-52, se pokračuje a řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit jí pohledávku ve výši 14 130 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného závazku z úvěrové smlouvy, kterou žalovaný uzavřel dne 9. 12. 2012 s právním předchůdcem žalobkyně společností Friedly Finance s.r.o., IČO 24161306. Dne 10. 1. 2020 vzala žalobkyně svůj návrh zcela zpět.
2. Žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela (§ 96 odst. 1 o. s. ř.). Je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví (§ 96 odst. 2 věta první o. s. ř.).
3. Návrh byl vzat zpět účinně, dříve než začalo jednání, soud proto řízení zastavil. Současně se zastavením řízení rozhodl soud o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když zastavení řízení zavinil žalovaný, ale žalobkyně žádné náklady řízení nepožadovala (§ 146 odst. 2 o. s. ř.).
4. Dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč se z těchto důvodů nevrací.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 24. ledna 2020

Mgr. Tomáš Machytka v.r.
samosoudce

Toto usnesení nabylo právní moci dne 25. února 2020. Připojení doložky právní moci provedla O. Šánová dne 24. června 2020.

USNESENÍ

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Miloslavem Holubem ve věci

žalobkyně: Raiffeisenbank, a.s., IČO:49240901,
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 78 Praha 4,
zastoupené advokátem Mgr. Petrem Řehákem,
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: Lukáš R. [REDACTED], narozený [REDACTED],
bytem [REDACTED],

o zaplacení 257.475,69 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni bude po právní moci tohoto usnesení vrácena část zaplaceného soudního poplatku v částce 8 240 Kč prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhala, aby soud uložil žalovanému zaplatit výše uvedenou částku. Okresní soud v Lounech ve věci vydal platební rozkaz, který musel být zrušen pro nemožnost jeho doručení žalovanému. Dne 22.8.2014 však byl zjištěn úpadek žalovaného a soud povolil řešení úpadku oddlužením. Soudem bylo zjištěno, že žalovaný oddlužení řádně splnil a Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozhodnutím ze dne 8.11.2019 osvobodil dlužníka, tedy žalovaného v této věci od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit.

V souladu s výše uvedenými skutečnostmi tak vzala žalobkyně svým podáním ze dne 10.12.2019 svou žalobu v plném rozsahu zpět.

Soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ustanovením § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1.000,- Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. V tomto případě činila výše zaplaceného soudního poplatku 10 300 Kč, proto soud rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 8 240 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15ti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Louny 13. Prosince 2019

Mgr. Miloslav Holub v.r.
samosoudce

Toto usnesení nabylo právní moci dne 14. ledna 2020. Připojení doložky právní moci provedla O. Šánová dne 25. června 2020.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Šilhanem v právní věci

žalobce: **F** [redacted] **R** [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Čapkem
sídlem Komenského 241, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovaným: **1) Ústecký kraj**, IČO 70892156
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín
2) Agro ZZN a.s., IČO 45148082
sídlem V Lubnici 2333, 269 01 Rakovník
zastoupený advokátkou JUDr. Erikou Neumannovou
sídlem Marie Cibulkové 356/34, 140 00 Praha 4
3) ČR – Státní pozemkový úřad,
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
4) Zdeněk V [redacted], narozený dne [redacted]
sídlem [redacted]
5) Jaroslava V [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
obou zastoupených advokátem Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou
sídlem J.Průchy 1915, 434 01 Most

o žalobě ve věci rozhodnuté Ministerstvem zemědělství, Pozemkovým úřadem Louny, č.j. 189/03-R/11/2000/Ver ze dne 26.11.2003,

takto:

I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem 1/3 pozemku který je dnes částí stavební parcely č. ■■■ s objektem bydlení č.p. ■■■, v k.ú. ■■■, mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. ■■■, původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. ■■■ pro katastrální obec ■■■, která byla do stavební parcely č. ■■■ začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec, na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, **se zamítá.**

II. Žalovanému č. 1 se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému č. 2 na nákladech řízení k rukám právního zástupce částku 24.684 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalobce je povinen nahradit žalovanému č. 3 na nákladech řízení k rukám právního zástupce částku 2.438 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalobce je povinen nahradit žalovanému č. 4 a 5 na nákladech řízení k rukám právního zástupce částku 21.074,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Původní žalobce Josef R■■■ se žalobou domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud rozhodl znovu o věci rozhodnuté Ministerstvem zemědělství, Pozemkovým úřadem Louny, č.j. 189/03-R/11/2000/Ver ze dne 26.11.2003, kdy správní orgán nepřiznal původnímu žalobci - Josefovi R■■■, vlastnictví k nemovitostem zapsaným ve vložkách pozemkové knihy č. ■■■ a ■■■ pro k.ú. ■■■ s tím, že Josef R■■■ nedoložil oprávněnost nároku ve vztahu k původnímu vlastníkov Maxu R■■■. Po úmrtí původního žalobce vstoupili do řízení jako dědici dle usn. Okresního soudu v Rakovníku č.j. 26 D 642/2006-126 F■■■■ R■■■ a T■■■■ W■■■■ R■■■, a ti se domáhali vydání rozhodnutí, že jsou vlastníky uvedených nemovitostí - po vyhotovení srovnávacího sestavení parcel - každý 1/6 pozemku, který je dnes částí stavební parcely č. ■■■ v k.ú. ■■■ mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. ■■■, původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. ■■■ pro katastrální obec ■■■, která byla do stavební parcely č. ■■■ začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■ každý co do ideální 1/2 celku, pozemkové parcely č. ■■■ o výměře 7.520 m², pozemkové parcely č. ■■■ o výměře 5.054 m², obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, každý co do ideální 1/6 celku, stavební parcely č. ■■■ o výměře 245 m², objektu bydlení č.p. ■■■ na stavební parcele č. ■■■ v k.ú. a obci ■■■, obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj,

katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDACTED] pro k.ú. a obec [REDACTED], každý co do ideální 1/6 celku, stavební parcely č. [REDACTED] o výměře 756 m², stavební parcely č. [REDACTED] o výměře 116 m², obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDACTED] pro k.ú. a obec [REDACTED], každý co do ideální 1/6 celku, objektu bydlení čp. [REDACTED] na stavební parcele č. [REDACTED] v k.ú. a obci [REDACTED], zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDACTED] pro k.ú. a obec [REDACTED], každý co do ideální 1/6 celku, parcely č. [REDACTED] o výměře 778 m², zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDACTED] pro k.ú. a obec [REDACTED] s tím, že správní orgán svým rozhodnutím pochybil, když původnímu žalobci nepřiznal vlastnictví k uvedeným nemovitostem. Původní žalobce byl osobou oprávněnou k vydání nemovitostí dle zákona o půdě původně vlastněných strýcem původního žalobce. Tento majetek přešel na základě prohlášení Státní tajné policie ze dne 10.2.1940 na Německou říši, po ukončení války nebyl majetek Maxu R. [REDACTED] vydán a přešel na čs. stát.

2.Žalovaní s žalobou nesouhlasili. Uváděli, že majetek Maxe R. [REDACTED] byl vypořádán v rámci Dohody o finančním vyrovnání mezi ČSSR a Kanadou z roku 1973. Žalovaný č. 1 rovněž uváděl, že jím vlastněnou nemovitost - parcelu č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. [REDACTED], původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. [REDACTED] pro katastrální obec [REDACTED], která byla do stavební parcely č. [REDACTED] začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDACTED] pro k.ú. a obec [REDACTED], nelze vydat pro její zastavěnost. Žalovaní č. 4 a 5 dále namítali, že nejsou ve věci pasivně legitimováni, neboť Pozemkový fond ČR na ně nemovitost č.p. [REDACTED] s pozemky v mezidobí řádně převedl na základě náhrady za jejich nevydané pozemky.

3.Okruh účastníků řízení byl vymezen v souladu se specifikací nemovitostí ve správním rozhodnutí a jejich vlastnictvím.

4.Podle § 2, odst. 2,3 z.č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., u úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., oprávněnou osobou je dále státní občan České republiky, který pozbyl majetek v rozsahu určeném zvláštním předpisem²⁾ v období od 29. září 1938 do 8. května 1945 a vznikly mu majetkové nároky podle dekretu prezidenta republiky č. 5/1945 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů, nebo podle zákona č. 128/1946 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a jiných zásahů do majetku vzcházejících, avšak tento majetek nebyl oprávněné osobě vrácen, ani nebyla podle těchto předpisů odškodněna, ač podle nich odškodněna měla být, ani nebyla odškodněna podle mezinárodních smluv uzavřených mezi Československou republikou a jinými státy po druhé světové válce.³⁾ Zemřela-li osoba, uvedená v odstavci 1 nebo 2 před uplynutím lhůty, uvedené v § 11a, nebo byla-li před uplynutím této lhůty prohlášena za mrtvou, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky, 1) fyzické osoby v tomto pořadí: a) dědic ze závěti, jež byla předložena při dědickém řízení, který nabyt celého dědictví, b) dědic ze závěti, který nabyt vlastnictví, avšak pouze v míře odpovídající jeho dědickému podílu. To neplatí, jestliže dědici podle závěti připadly jen jednotlivé věci nebo práva. Byl-li dědic závětí ustanoven jen k určité části nemovitosti, na kterou se vztahuje povinnost vydání, je oprávněn pouze k této části nemovitosti, c) děti a manžel osoby uvedené v odstavci 1, všichni rovným dílem. Zemřelo-li dítě před uplynutím lhůty uvedené v § 11a, jsou na jeho místě oprávněnými osobami jeho děti, a zemřelo-li některé z nich, jeho děti, d) rodiče osoby uvedené v odstavci 1, e) sourozenci osoby uvedené v odstavci 1 a zemřel-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti.

5.Podle § 6 z.č. 243/1992 Sb. (1) Věc nelze vydat, a) byla-li již vydána podle zvláštního zákona, b) byl-li ke dni účinnosti tohoto zákona ohledně ní schválen privatizační projekt, c) bylo-li ke dni účinnosti zákona vydáno rozhodnutí o její privatizaci, d) byl-li na její vydání uplatněn nárok na vydání do právní moci rozhodnutí o tomto nároku. (2) Oprávněná osoba má nárok na náhradu, která se poskytne podle zvláštního právního předpisu.5a) Náhrady za nemovitosti, které nelze vydat, a postup při uplatňování náhrad stanoví zvláštní právní předpis.5)

6.Podle § 11a, odst. 3 z.č. 243/1992 Sb. osoba oprávněná podle § 2 odst. 2 může uplatnit právo na vydání nemovitosti podle tohoto zákona nejpozději do 30. června 2001.

7.Předně bylo soudem zjištěno (s ohledem na námitku ČR-Státního pozemkového úřadu), že žaloba byla podána ve lhůtě 2 měsíců požadované o.s.ř. u žalob dle části páté. Rozhodnutí správního orgánu bylo právnímu zástupci původního žalobce doručeno 1.12.2003. Žaloba byla podána 3.2.2004 dle obálky odeslána 2.2.2004. Soud odkazuje mimo jiné rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II ÚS 300/06, který se zabývá charakterem dvouměsíční lhůty a uzavírá, že se jedná o lhůtu procesně právní a jestliže tedy právní zástupce původního žalobce podal žalobu k přepravě 2.2.2004 žaloba byla podána ve lhůtě 1.2.2004 totiž byla neděle. Současně konstatováno, že restituční nárok byl uplatněn ve lhůtě do 30.6.2001 (§ 11a odst. 3 zákona č. 243/92 Sb), kdy nárok byl uplatněn u správního orgánu 6.4.2001 osobou oprávněnou-Josefem R[REDACTED]-dítětem Davida R[REDACTED]- sourozence původního vlastníka Maxe R[REDACTED], dle ust. § 2, odst. 3 , písm. e) z.č. 243/1992 Sb.

8.Soud v souladu s ust. § 250d o.s.ř. poučil účastníky o povinnosti uvést rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání nejpozději do skončení prvního jednání. Žalobci na jejichž straně bylo důkazní břemeno ohledně prokázání nároku na vlastnictví uvedených nemovitostí tak učinili před skončením prvního jednání soudu dne 5.2.2010.

9.Dokazování následně probíhalo ve smyslu soudem vymezených sporných skutečností a žalobcem navržených důkazů k těmto skutečnostem .

10.1) Jako první bylo řešeno, zda původní žalobce je osobou oprávněnou, což byl závěr správního orgánu, že není. Je třeba přesvědčit tvrzení právního zástupce žalobce, že původní žalobce je oprávněnou osobou dle ust. § 2 odst. 3 písm e) zákona č. 243/1992 Sb., kdy z předložených rodných listů vyplývá, že Josef R[REDACTED]-původní žalobce, byl synovcem Maxe R[REDACTED]. Nebylo zjištěno, že by ve správním řízení potomci Maxe R[REDACTED] uplatnili restituční nárok.

11.Z obsahu správního spisu, zejména prohlášení Státní tajné policie ze dne 10.2.1940 bylo zjištěno, že předmětné nemovitosti přešly na Německou říši . Ze sdělením KNV v Praze z 04.02.1950 soud zjistil, že k 4.2.1950 byla ukončena národní správa majetku R[REDACTED]. Z výpisu z matriky narozených židovské náboženské obce v [REDACTED] 1857-1878-39-217, 1857-1876-37-205, obec [REDACTED] 1896-1897-7-32 soud zjistil, že původní společní vlastníci nemovitostí Max R[REDACTED], Moritz R[REDACTED] a Dawid R[REDACTED] byli sourozenci, neměli však společnou matku. Žalobce-Josef R[REDACTED], jehož otec byl David R[REDACTED], je tak synovcem Maxe R[REDACTED], vlastníka projednávaných nemovitostí. To potvrzují i rodný list Josefa R[REDACTED], úmrtní list Elsie R[REDACTED], úmrtní liste Davida R[REDACTED], rodný list Judy R[REDACTED], Maxe R[REDACTED], Moritze R[REDACTED] a Davida R[REDACTED], matrika oddaných židovské náboženské obce [REDACTED] 1867-1871-1-4. Smlouva o postoupení pohledávky z 13.10.2000 mez Georgem R[REDACTED] (synem M[REDACTED]) a Josefem R[REDACTED] tak postrádá opodstatněnosti. Ze správního spisu soud zjistil i české státní občanství Josefa R[REDACTED].

12.2) Jako další bylo třeba zabývat se otázkou specifikace nemovitostí, tak jak bylo namítáno účastníky, zejména právním zástupcem žalovaného č. 2, kdy ve správním spise chybí srovnávací

sestavení parcel a rovněž není doloženo vlastnictví požadovaných nemovitostí Maxem R. – nejsou doloženy výpisy z pozemkových knih, tak jak bylo doloženo u jiných nemovitostí včetně překladu z němčiny.

13. Ze správního spisu Pozemkového úřadu v Lounech týkajícího se Josefa R. zejména čestného prohlášením Lilly G. z 28.02.2000 soud zjistil, že Max R. údajně neměl mít potomky, což je ale zpochybněno minimálně existencí syna Georga R.. Z rozhodnutí č.j. 189/03-R/11/2000/VER z 26.11.2003 soud zjistil, že správní orgán nepřiznal právnímu předchůdci žalobců- Josefovi R., vlastnictví k nemovitostem zapsaným ve vložkách pozemkové knihy č. a pro k.ú. s tím, že Josef R. nedoložil oprávněnost nároku ve vztahu k původnímu vlastníkovu Maxu R..

14. Z vložek pozemkových knih č. a , nabývacích titulů Moritze, Davida a Maxe R. a odevzdací listiny a srovnávacího sestavení parcel soud však zjistil, že vlastnictví k nemovitostem zapsaným ve vložkách pozemkové knihy č. a pro k.ú. svědčilo u některých zcela Maxu R. , u dalších podílově jemu a bratrům Moritzovi a Davidovi. Ze srovnávacího sestavení parcel soud zjistil, že stav dle pozemkových knih odpovídá dnešnímu stavu- 1/3 pozemku, který je dnes částí stavební parcely č. v k.ú. mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. , původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. pro katastrální obec , která byla do stavební parcely č. začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec , celá pozemková parcela č. o výměře 7.520 m², pozemková parcela č. o výměře 5.054 m², obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec , každý 1/3 celku, stavební parcely č. o výměře 245 m², objektu bydlení čp. na stavební parcele č. v k.ú. a obci , obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec , 1/3 celku, stavební parcely č. o výměře 756 m², stavební parcely č. o výměře 116 m², obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec , 1/3, objektu bydlení čp. na stavební parcele č. v k.ú. a obci , zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec , 1/3 celku, parcely č. o výměře 778 m², zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec .

15.3) S původním vlastníkem nemovitostí Maxem R. souvisí i námitka o jeho vypořádání dle Dohody o finančním vyrovnání mezi ČSSR a Kanadou z roku 1973.

16. Ze sdělení Ministerstva financí z 11.07.2000 , zprošťujícího prohlášení Josefa R. , dohody mezi ČSSR a Kanadou o vypořádání finančních otázek z 18.04.1973, sdělení majetkového úřadu z 30.06.1996 soud zjistil, že žalobce-Josef R. , byl dle této dohody vypořádán a odškodněn za majetek po svém otci Davidovi R.. Podíl po Moritzovi R. byl vypořádán Floře R.. O Maxu R. není nic uvedeno. Je třeba zmínit, že i v případě vypořádání by toto nemělo vliv na přechod tohoto majetku na stát- k přechodu by nedošlo- viz. rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. II.ÚS 265/99 a NS ČR sp.zn. 22 Cdo 874/2001, které se zabývají obdobnými dohodami o odškodňování mezi ČSSR a USA.

17. Ze sdělení Národního archivu v Praze, včetně příloh týkajících se dohody mezi ČSSR a Kanadou však vyplývá, že majetkový podíl Maxe R. nebyl předmětem této dohody.

18.4) Námitka ze strany žalovaného č. 1 – nemožnost vydání kvůli zastavěnosti.

Za správnost vyhotovení: Bc. Tereza Polcarová, DiS.

19.Z kolaudačním rozhodnutím ze 17.1.2007 vyplývá, že pozemek -část stavební parcely č. ■■■ v k.ú. ■■■ mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. ■■■, původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. ■■■ pro katastrální obec ■■■, která byla do stavební parcely č. ■■■ začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, je zastavěn garáží a nelze tak určit vlastnictví žalobců k němu, resp. je třeba uvést, že jsou osobami oprávněnými a bude jim vydán pozemek náhradní.

20.5) Námitka žalovaných č. 4 a č. 5, že nemovitosti nabyli od Pozemkového fondu ČR a nejsou tak pasivně legitimováni.

21.Z přihlášky k veřejné nabídce staveb ze 04.06.2004, smlouvy o převodu nemovitostí z 24.08.2004), darovací smlouvy z 06.12.2004 soud zjistil, že č.p. ■■■ s pozemky nabyli V ■■■ - žalovaní č. 4 a 5 v roce 2004. Nemovitost získali na základě řádného výběrového řízení v roce 2004 a je třeba připomenout, že nemovitost byla žalovanými č. 4 a 5 privatizována po účinnosti z.č. 243/1992 Sb. – k tomu § 6 (viz. smlouva o převodu nemovitostí-bod 5). Nemovitost byla privatizována na žalované jednoznačně po uplatnění restitučního nároku Josefem R ■■■ a bylo tak porušeno blokační ustanovení- §3, odst. 2 z.č. 92/1991 Sb.

22.Provedenými listinnými důkazy tak bylo prokázáno, že správním rozhodnutím vymezené nemovitosti (1/3 pozemku, který je dnes částí stavební parcely č. ■■■ v k.ú. ■■■ mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. ■■■, původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. ■■■ pro katastrální obec ■■■, která byla do stavební parcely č. ■■■ začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, celá pozemková parcela č. ■■■ o výměře 7.520 m², pozemková parcela č. 6120 o výměře 5.054 m², obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, každý 1/3 celku, stavební parcely č. ■■■ o výměře 245 m², objektu bydlení čp. ■■■ na stavební parcele č. ■■■ v k.ú. a obci ■■■, obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, 1/3 celku, stavební parcely č. ■■■ o výměře 756 m², stavební parcely č. ■■■ o výměře 116 m², obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, 1/3, objektu bydlení čp. ■■■ na stavební parcele č. ■■■ v k.ú. a obci ■■■, zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■, 1/3 celku, parcely č. ■■■ o výměře 778 m², zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. ■■■ pro k.ú. a obec ■■■), které byly v původním vlastnictví právního předchůdce žalobců- Maxe R ■■■ (viz. nabývací tituly pod bodem 2)- strýce jejich otce Josefa R ■■■ (původního žalobce) přešly v období 2. světové války v důsledku rasové perzekuce na Německou říši. Následně byly převedeny na Čs. stát a v poslední řadě na žalované (viz. správní spis). Vzhledem k tomu, že tento majetek, na který se vztahoval restituční titul pro osobu oprávněnou dle ust. § 2, odst. 2,3, písm. e) z.č. 243/1992 Sb. –Josefa R ■■■ (viz. bod 1), nebyl vydán původnímu vlastníku nemovitostí zpět, je třeba aplikovat ust. zákona o půdě (z výpisu z poz. knih bylo zjištěno, že se jednalo o obytný dům se sušárnou na chmel, budovy a pozemky související s pěstováním a zpracováním chmele- § 1 písm. b) zákona o půdě) a z.č. 243/1992 Sb. ve znění z.č. 212/2000 Sb.. Podle § 2, odst. 2 z. č. 243/1992 Sb. oprávněnou osobou je dále státní občan České republiky, který pozbyl majetek v rozsahu určeném zvláštním předpisem 2) v období od 29. září 1938 do 8. května 1945 a vznikly mu majetkové nároky podle dekretu prezidenta republiky č. 5/1945 Sb. , o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a

ústavů, nebo podle zákona č. 128/1946 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a jiných zásahů do majetku vzcházejících, avšak tento majetek nebyl oprávněné osobě vrácen, ani nebyla podle těchto předpisů odškodněna, ač podle nich odškodněna měla být, ani nebyla odškodněna podle mezinárodních smluv uzavřených mezi Československou republikou a jinými státy po druhé světové válce. Bylo tak prokázáno, že Josef R. byl oprávněnou osobou, když jeho st. občanství vyplývá z listin obsažených ve správním spisu. Původní žalobce je osobou oprávněnou dle ust. § 4 odst. 2, písm. c) zákona o půdě když bylo prokázáno, že je synovcem původního vlastníka (jeho vlastnictví bylo prokázáno nabývacími tituly). Nárok po Maxu R. nebyl vypořádán dle Dohody mezi ČSSR a Kanadou z roku 1973 (viz. sdělení Národního archivu v Praze pod bodem 3). Protože žalovaný splnil i podmínku § 11a, odst. 3 z. č. 243/1992 Sb. a právo na vydání nemovitostí uplatnil ve stanovené lhůtě (příhláška z 6.4.2001.), řešil soud již pouze poslední vymezenou spornou otázku - případnou nemožnost vydání nemovitosti - parcely č. s ohledem na námitku žal. o jejich zastavěnosti. Podle § 11, odst. 1 písm. c) zákona o půdě pozemky nelze vydat v případě, že pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou, 9b) nebo dočasnou, 9c) nebo jednoduchou, 9d) nebo drobnou 9e) a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Protože z vyjádření stav. úřadu v Žatci (viz. bod 4), že parcela č. je zastavěná garáží, soud dospěl k závěru, že tuto parcely nelze s odkazem na § 11, odst. 1 písm. c) zákona o půdě vydat, a proto i v této části rozhodnutí správního orgánu nahradil rozhodnutím svým a určil, že žalobci jsou právními nástupci oprávněné osoby a jako takoví mají nárok na náhradu za nemovitost - každý za 1/6 pozemku, který je dnes částí stavební parcely č. v k.ú. mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. pro katastrální obec, která byla do stavební parcely č. začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. pro k.ú. a obec. Ohledně nesouhlasu žalovaných č. 4 a 5, kteří tvrdili, že nejsou pasivně legitimováni, když nemovitost získali na základě řádného výběrového řízení v roce 2004 je třeba připomenout, že nemovitost byla žalovanými č. 4 a 5 privatizována po účinnosti z.č. 243/1992 Sb. - k tomu § 6 (viz. smlouva o převodu nemovitostí-bod 5), a je třeba zmínit mimo jiné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4053/2009 z 20.1.2009 právní věta: „Jestliže při privatizaci majetku státu mělo dojít i k převodu pozemků, jež měly být vydány oprávněné osobě podle zákona o půdě, a stalo se tak v době, kdy o včas uplatněném nároku oprávněné osoby nebylo rozhodnuto, došlo tím k porušení jednak ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 92/1991 Sb. a současně i ustanovení § 5 odst. 3 zákona o půdě. Právní úkon, který porušuje zákon, je podle § 39 občanského zákoníku neplatný, přičemž v případě porušení ustanovení § 5 odst. 3 zákona o půdě jde o důsledek v tomto ustanovení výslovně vyjádřený. Jde o důsledek, který nastává i tam, kde docházelo k převodu majetku v rámci tzv. velké privatizace podle zákona č. 92/1991 Sb.“ S ohledem na závěr tohoto rozhodnutí a skutečnosti, že předmětná nemovitost byla privatizována na žalované jednoznačně po uplatnění restitučního nároku Josefem R. a bylo tak porušeno blokační ustanovení- §3, odst. 2 z.č. 92/1991 Sb. a převod je tak absolutně neplatný. Soud tak dospěl k závěru, že i ohledně této nemovitosti je nárok žalobců - dědice Josefa R., oprávněný a žalobě ve všech částech vyhověl.

23. Následně k odvolání žalovaných č.4,5 odvolací soud původní rozhodnutí soudu 1. stupně zrušil.

24. V průběhu dalšího řízení T. R. zemřel, dědicem je F. R., proto v řízení nadále vystupoval pouze F. R.

25.Z obsahu odůvodnění odvolacího rozhodnutí vyplývají v podstatě tři záležitosti, které byly soudu prvního stupně vytknuty 1) odvolacím soudem bylo vytknuto, že soud prvního stupně se nezabýval věcí, tak jak bylo rozhodováno správním orgánem. (soud 1. stupně konstatuje, že rozsudkem bylo rozhodnuto o všech nemovitostech, tak jak rozhodoval správní orgán a patrně odvolací soud zamýšlel, že výrokem o určení vlastnictví mělo být rozhodováno tak jako před správním orgánem, že vlastníkem měl být Josef R. Z principu civilního řízení vyplývá, že by mělo být určováno vlastnictví osob, které jsou účastníkem řízení, nikoliv již osoby zemřelé. Shora uvedená konstrukce vyvozená z odůvodnění odvolacího soudu by měla význam jen ve smyslu případného určení vlastnictví Josefa R. a uplatnění nároku dědici v dědickém řízení, což se jeví soudu postupem jistě možným, ale pro účastníky komplikovaným, prodlužujícím zdárné uplatnění nároku. Dle soudu prvního stupně tato výtka odvolacího soudu není zcela jasná (str. 5 odůvodnění odvolacího soudu) s tím, že význam pro žalobce, v případě vyhovění žalobě, má pouze určení vlastnictví právního nástupce původního účastníka řízení. Rovněž výtka, že soud prvního stupně rozhodl ve výroku I. , že žalobci (právní nástupci) jsou nástupci oprávněné osoby, a že mají nárok na náhradu za nemovitost, odpovídá předmětu rozhodování správního orgánu s tím, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že v části výroku I. (zastavěný pozemek) nelze pozemek vydat a i správní orgán by rozhodoval tak, že pozemek nelze vydat a žalobci bude vydáno náhradní plnění. Dle názoru soudu prvního stupně tak nebyl změněn návrh v tomto řízení a jedná se o totožný předmět, tak jak rozhodoval správní orgán.)

26.2) soud prvního stupně se měl podle odvolacího zabývat tím, čeho se Josef R. vzdal v rámci vypořádání dle ČS-Kanadské dohody. Soudem tak byly vyžádány všechny archiválie týkající se majetku sourozenců R. a současně učiněny dotazy u Národního archivu v Praze a z těchto vyplývá, že se Josef R. vzdal nároku a byl vypořádán dle ČS-Kanadské dohody pouze za majetkový podíl svého otce Davida R. Toto vyplývalo i z listin již předtím ve spise obsažených.

27.3) soud 1.stupně nezjistil všechny potomky Maxe R., když v řízení byly nejasnosti ohledně počtu potomků a zda případně oni nemohli uplatnit nároky dle ČS-Kanadské dohody. Za tímto účelem soud před následným jednáním požadoval po právním zástupci žalobce doložení těchto skutečností, tak jak požadoval odvolací soud. Právní zástupce žalobce předložil čestná prohlášení jediného žijícího potomka Maxe R., a to George R. Úmrtní list Maxe R. ani případné dědické rozhodnutí nelze dohledat. Navštívil George R. v zahraničí , získal jeho čestné prohlášení. Získání úmrtního listu, případného dědického usnesení, by mohlo být realizováno pouze cestou do místa úmrtí, do Kanady, a to je prakticky nerealizovatelné.

28.Za účelem doplnění dokazování ve smyslu shora vymezených tří bodů (dle požadavku odvolacího soudu) soud provedl důkaz sdělením Národního archivu , seznamem kanadských nárokovatelů, informační tabulkou kanadských nároků na odškodnění , kopiemi podkladů k majetkovému vypořádání Josefa R. a jeho příbuzných , z kterých zjistil, že Josef R. se vzdal nároku pouze za osobu svého otce, nikoliv nároku, který je předmětem žaloby- vypořádání po strýci Maxu R.

29.Z dokumentu o statním občanství a přistěhování do Kanady z 19.10.2016 soud zjistil (tak jak požadoval odvolací soud), že Maxu R. bylo uděleno kanadské státní občanství 14.5.1945.

30.Z domovského listu a čestného prohlášení George R. soud zjistil, že tento se narodil dne [redacted] v Žatci, je synem původního vlastníka Maxe R. a měl ještě dva sourozence- sestru Joan a Eve.

31.Soud považuje čestné prohlášení George R. [REDAKCE] za dostatečné k prokázání existence potomků Maxe R. [REDAKCE], zejména s ohledem na obsah archiválií (které již byly ve spise před původním rozsudkem), ze kterých vyplývá, že nárok na vypořádání dle ČS-Kanadské dohody na majetkové nároky po Maxu R. [REDAKCE], nebyly vzneseny. Je tak i nadbytečné zjišťovat případné potomky. Soud přesto vyšel z čestného prohlášení George R. [REDAKCE] a učinil dotaz na Národní archiv v Praze ohledně potomků Maxe R. [REDAKCE] (George R. [REDAKCE], Joan R. [REDAKCE] a Eve R. [REDAKCE], nyní M. [REDAKCE]). Dotaz byl činěn zejména na Evu M. [REDAKCE], když ohledně osob příjmení R. [REDAKCE] vyjádření již bylo ve spise. Pracovnice národního archivu sdělila, že Eva M. [REDAKCE] neprochází seznamem osob pro vypořádání.

32.Žalovaní v opakovaném řízení po zrušení rozsudku odvolacím soudem v podstatě setrvali na svých původních stanoviscích. Právní zástupce žalovaného č. 1 v podstatě souhlasil se závěry soudu prvního stupně. Právní zástupce žalovaného č. 2 rovněž v podstatě taktéž souhlasil se závěry prvního stupně. Žalovaný č. 4 uvedl, že s žalobou nadále nesouhlasí, odkázal na to, že nemovitost nabyl jako náhradní plnění v restitučním řízení, do nemovitosti investoval 3 miliony a zdá se mu nespravedlivé, aby o ni přišel.

33.Následně právní zástupce žalobce s ohledem na nejistotu a jistou nespravedlnost vůči žalovaným č. 4, č. 5, nabídl žalovaným toto řešení: V případě vyhovění žalobě, což z dosavadních sdělení soudce vyplynulo, by žalobce uzavřel s žalovaným č. 4 a č. 5 dohodu, kterou by bylo zamezeno tomu, aby žalobce byl zapsán do katastru nemovitostí jako vlastník 1/3 nemovitosti žalovaných, a to v tom smyslu, že případnou evidentní pohledávku žalovaných č. 4, č. 5 na náhradu škody vůči státu (v souvislosti s případným zapsáním třetinového vlastnictví žalobce k nemovitosti) by převzal žalobce od žalovaných č. 4 a č. 5 a v rámci dohody by se zavázal k tomu, že se vzdává nároku na 1/3 nemovitosti. Tuto dohodu žalobce nabídl, žalovaný č. 4 s dohodou souhlasil a považoval by ji za ideální a v tomto směru se účastníci zavázali vést mimosoudní jednání.

34.Všichni účastníci shledali toto řešení za ideální, v případě konečného pravomocného rozsudku, tak jak již jednou bylo rozhodnuto, by tento převod byl ideální.

35.Účastníci deklarovali, že uzavřou dohodu o smlouvě budoucí o vypořádání budoucího podílového spoluvlastnictví vzniklého na základě rozhodnutí v této věci a v rámci toho o přechodu pohledávky na náhradu škody V. [REDAKCE] za státem na žalobce. Účastníci deklarovali, že případná škoda vůči státu vznikne v okamžiku pravomocného rozhodnutí soudu prvního stupně.

36.Účastníci žádali soud, aby k možnosti uzavření dohody získali čas, aby vyhotovil rozsudek v co nejdělsí době, požádal o prodloužení lhůty.

37.Doplňným dokazováním, které nešlo nad rámec koncentrace řízení, neboť byly vyžádány archivní materiály, již zmiňované a navrhované, tak bylo zcela prokázáno (dle požadavků odv. soudu), že Josef R. [REDAKCE] byl vypořádán dle Čs. Kanadské dohody, ale pouze co se týká majetku po svém otci Davidu R. [REDAKCE]. Vypořádání po strýci Maxu R. [REDAKCE], které je předmětem žaloby, dle shora uvedené dohody neproběhlo. Dotazem na Národní archiv v Praze a z vyžádaných všech dostupných archiválií soud zjistil, že původní vlastník Max R. [REDAKCE] vypořádán nebyl. Vypořádání nebyli ani jeho potomci. S ohledem na charakter věci, tj. restituční řízení občanů židovského původu, jejichž tragický osud je všeobecně známý a obtížnou situaci ohledně získávání listinných důkazů (persekuce židovského obyvatelstva v době druhé světové války, zabírání majetku, ničení veškerých dokladů) se soud spokojil s čestným prohlášením George R. [REDAKCE]. Ten formou čestného prohlášení doložil existenci tří potomků Maxe R. [REDAKCE] a současně

vedl, že on majetkový nárok nevznesl a nevznáší, vše ponechal v dispozici Josefa R■■■■, následně jeho syna. Vzhledem k současnému doložení vlastnictví původních nemovitostí Maxem R■■■■ výpisy z pozemkových knih a celým obsahem správního spisu soud tak považuje žalobu za důvodnou a zcela ji vyhověl kromě nemovitosti pod bodem I rozsudku. Z důvodu zastavěnosti tuto nemovitost nelze vydat a soud tak rozhodl jak by rozhodoval správní orgán, tj. že žalobce F■■■■ R■■■■, je osobou oprávněnou k uplatnění náhrady za nevydaný pozemek.

38. Ze všech shora uvedených důvodů tak bylo žalobě vyhověno a rozsudkem nahrazeno rozhodnutí ČR-ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu v Lounech ze dne 26.11.2003, č.j. 189/03-R/11/200/VER.

39. Rozhodnutí soudu 1. stupně tak bylo výsledkem přirozenoprávního přístupu oproti pozitivistické právní teorii. Soud 1. stupně se snažil aplikovat ústavní principy zastávané Ústavním soudem ČR zejména napravení křivd spáchaných v důsledku holocaustu na právních předchůdcích žalobce neodčiněných totalitním komunistickým režimem po roce 1948. Soud 1. stupně konstatoval spáchání křivdy v důsledku rasové perzekuce jak fašistickým tak komunistickým systémem. Odkaz na možnost „řádného“ odškodnění dle Čs. kanadské dohody pocházející právě z doby komunistické totality, se jevil soudu 1. stupně nepřijatelný. Soud 1. stupně postupoval opakovaně odlišně než soud 2. stupně v rámci maximální snahy odčinit způsobení křivd.

40. Přesto k odvolání žalovaného č. 3 bylo rozhodnuto odvolacím soudem opačně a to tak, že žalobce není vlastníkem původně vlastněných nemovitostí. Soud odvolací nerozhodl pouze o původním výroku I, který soud 1. stupně modifikoval v souvislosti s nemožností vydání pro zastavěnost a to ve smyslu oprávněnosti žalobce k uplatnění náhrady a ve smyslu vykonatelnosti rozsudku v této části.

41. Odvolací soud dospěl ve svém rozhodnutí, které je tak nadále pro soud 1. stupně závazné, k závěru, že soud 1. stupně nesprávně posoudil otázku, zda původní vlastník byl vypořádan shora uvedenou dohodou mezi vládami ČSSR a Kanadou z roku 1973. Odvolací soud dospěl k závěru, že uvedená křivda již byla napravena a odčiněna na základě shora uvedené mezivládní smlouvy. Na Maxe R■■■■, který byl občanem Kanady, se sice dohoda nevztahovala, když zemřel ještě před jejím uzavřením, ze zjištění spisu o naturalizaci a z nevyvráceného čestného prohlášení syna zesnulého Maxe R■■■■ – George R■■■■, které předložil a opatřil žalobce, je patrné, že původní vlastník měl dvě děti, syna George R■■■■ a dceru Joan R■■■■, nar. ■■■■■ a patrně ještě další dceru Eve R■■■■. George R■■■■ a Joan R■■■■ byli občany Kanady, byli zákonnými nástupci Maxe R■■■■ a žili v době uzavření mezivládní dohody. Z čestného prohlášení George R■■■■ lze dospět k závěru, že Max R■■■■ nezanechal žádný majetek a dědické řízení tudíž nemuselo vůbec proběhnout. Není rozhodující, že se nedohledalo rozhodnutí o dědictví po zesnulém Maxi R■■■■. Skutečnost, že ani děti Maxe R■■■■, ani původní žalobce nepodali žádost o vyplacení finanční částky dle mezivládní dohody, ani neuplatnili u Pozemkového úřadu nároky dle zákona o půdě. Odvolací soud připomíná, že pokud jde o uvedenou mezivládní smlouvu, dohoda neměla přímý vliv na majetkové poměry, resp. subjektivní práva jednotlivců, nebyla součástí českého právního řádu, nebyla zamýšlena přímá použitelnost dohody ve vnitrostátním právu, dohoda je však závazná podle mezinárodního práva a orgány státu jsou povinny se jí řídit, při dodržování principu právního státu, jedná se o dohodu, kdy některá její ustanovení se týkají orgánu moci soudní, a pokud soudy zamítly restituční nároky kanadských občanů, neboť shledaly, že nárok byl náležitě odškodněn podle mezivládní dohody, postupovaly v souladu s Ústavou. Složením finanční částky vládě Kanady se Československá republika zprostila všech závazků vůči občanům Kanady, kteří zanechali majetek na území Československé republiky. Bylo na kanadské vládě,

jakým způsobem bude při poskytování náhrad jednotlivým postiženým občanům postupovat a již vyplacením částky kanadské vládě, došlo k odškodnění shora uvedených nároků.

42. Okresní soud dále dle odvolacího soudu nesprávně posoudil otázku, zda je původní žalobce Josef R. osobou oprávněnou po svém strýci Maxi R., odvolací soud dospěl ve shodě s odvolatelem k závěru, že původní žalobce takovouto osobou oprávněnou dle § 2 odst. 2 zákona o půdě není. Původní žalobce by byl pouze oprávněnou osobou ve vztahu k původnímu vlastníku, kdyby před ním nebyly jiné oprávněné osoby (dědicové), děti, manžel, rodiče, popřípadě sourozenci, žalobce jako synovec původního vlastníka je osobou oprávněnou až na posledním místě dle písm. e) uvedeného zákona, byl by oprávněn, kdyby před ním nebyly jiné oprávněné osoby, tedy děti původního vlastníka, Georg R. a John R.

43. Žalobce v průběhu řízení tvrdil, že uvedený nárok mu byl postoupen synem původního vlastníka Georgem R. Žalobce takovouto dohodu o postoupení nároku nepředložil, zůstalo pouze u tvrzení, které není ani podloženo čestným prohlášením George R., i pokud by k takovému postoupení nároku došlo, Georg R. by musel nejprve sám nárok u správního orgánu uplatnit a poté teprve postoupit.

44. Z výše vyložených důvodů změnil krajský soud napadený rozsudek v uvedené části tak, že zamítl návrh žalobce na určení, že je vlastníkem shora uvedených nemovitostí, o kterých rozhodoval správní orgán dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř., když shledal, že rozhodnutí správního orgánu je věcně správné a nebylo na místě, aby Pozemkový úřad rozhodl jinak dle § 250j odst. 1 o.s.ř.

45. Soudu 1. stupně tak nezbylo, vázán závěry odvolacího soudu, než žalobu zamítnout i v poslední části (původní výrok I). Nezbyvá než odkázat na rozhodnutí NS ČR sp.zn. 28 Cdo 1458/2000, z kterého patrně čerpal odvolací soud se závěry, že „Dohoda mezi vládami ČSSR a Kanady ze dne 18. dubna 1973 má charakter mezinárodní smlouvy upravující občanskoprávní vztahy s mezinárodním prvkem. Její platnost a účinnost je nutno posuzovat podle předpisů platných v době jejího sjednání. Podle ustanovení § 2 písm. e) zákonného opatření předsednictva Národního shromáždění (ve znění zákona č. 164/1968 Sb.) se ve Sbírce zákonů vyhlášovaly vyhlášky o sjednání mezinárodních smluv a dohod, o jejich ratifikaci nebo výpovědi nebo o jiných otázkách jich se týkajících, bylo-li jejich vyhlášení ve Sbírce zákonů nutné nebo účelné. Spolu s vyhláškou bylo možno za téže podmínky vyhlásit i znění mezinárodní smlouvy nebo dohody. Lze tedy souhlasit s výkladem Městského soudu v Praze (použitým v odůvodnění jeho usnesení ze dne 24. listopadu 1997, č.j. 39 Co 351/97-53), podle kterého nebyla dle tehdejších předpisů publikace mezinárodní smlouvy nebo dohody, popřípadě vyhlášky o jejím sjednání, nezbytnou podmínkou jejího vstupu v platnost. Rovněž otázka účinnosti této dohody je přesvědčivě vysvětlena ve výše citovaném rozhodnutí, takže nezbyvá než na jeho odůvodnění odkázat. Výše uvedená dohoda nebyla mezinárodní politickou ani mezinárodní hospodářskou smlouvou obecné povahy ani mezinárodní smlouvou, k provedení které by bylo zapotřebí zákona Federálního shromáždění, takže nevyžadovala před ratifikací souhlas Federálního shromáždění (srov. článek 36 odst. 3 úst. zák. č. 143/1968 Sb.). Je tedy možno konstatovat ve shodě se závěry soudu prvního stupně i soudu odvolacího, že předmětná dohoda skutečně nabyla účinnosti v souladu s jejím článkem VII. dne 22. dubna 1973 poté, co došlo mezi oběma smluvními stranami k výměně dopisů oznamujících její schválení podle příslušných ústavních předpisů obou kontrahentů.

Pak ovšem nelze pominout důsledky plynoucí z procesu realizace tohoto smluvního dokumentu spočívající jmenovitě v dohodě o výši náhrad za majetek ponechaný na území bývalé ČSSR a jejich výplatě vlastníkům těchto věcí. Obsahově jde o případ zániku nároku v důsledku splnění, což je jeden z obecných důvodů zániku závazků v občanském právu vůbec. Tyto důsledky byly respektovány v oblasti občanského práva podle obecných předpisů (srov. v tomto směru rozsudek uveřejněný pod číslem 31/1989 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) Uvedené

rozhodnutí formulovalo důsledky plynoucí z vypořádání podle Dohody mezi vládou ČSSR a vládou Spojených států amerických o vypořádání určitých otevřených nároků a finančních otázek z 29. ledna 1982, která nabyl účinnosti dne 2. února 1982. Okolnost, že došlo k vypořádání nároků státních příslušníků Spojených států amerických, znamenala pak zánik příslušných nároků vlastnických či závazkových, k čemuž byly soudy povinny z úřední povinnosti přihlídnout.“ Protože k vypořádání došlo dle názoru odvolacího soudu vycházejícímu z rozhodnutí NS ČR (podobně judikoval i Ústavní soud ČR - II. ÚS 575/2000- důsledkem dohody však byla ztráta možnosti vznášet své nároky přímo u českých orgánů (podle vnitrostátního práva), tak nepřímo, prostřednictvím své vlády) v režimu této dohody, nelze než opustit snahu o napravení křivdy a žalobu zamítnout.

46. Výrok o nákladech řízení je odrazem úspěšnosti žalovaných ve věci (§ 142 odst. 2 o.s.ř.). Žalovaný č. 1 náklady řízení nepožadoval. Náklady řízení žalovaného č. 2 ve výši 24.684 Kč jsou představovány 6 úkony právní pomoci po 3.100 Kč, (6 jednání)-§7, §9,ods.4, písm.d) vyhl. 177/1996 Sb., a 6 režijními paušály po 300 Kč, 21 % DPH-4.284 Kč. Náklady řízení žalovaného č. 3 ve výši 2.438 Kč jsou představovány 7 režijními paušály po 300 Kč- §151,ods.3 o.s.ř., a jízdné dne 9.5.2018- vlak Praha –Ústí nad Labem-338 Kč. Náklady řízení žalovaného č. 4 a 5 ve výši 21.074,60 Kč jsou představovány náklady odvolacího řízení (za řízení před soudem 1.stupně se vzdali náhrady) 3 úkony právní pomoci po 4.960 Kč, (odvolání, vyjádření se k odvolání žal. č. 3, jednání)-§7, §9,ods.4, písm.d) , § 12, odst.4 vyhl. 177/1996 Sb., a 3 režijními paušály po 300 Kč, 4 půlhodiny za ztrátu času po 100 Kč, cestovné Most Ústí nad Labem , 90 km, vozidlem Mercedes Benz GLC, RZ [REDAKCE], prům.spotřeba nafty 5 l na 100 km, cena dle vyhlášky-496,80 Kč, zaplacený soudní poplatek za odvolání 1.000 Kč, 21 %-3.397,80 Kč DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na výkon soudního rozhodnutí.

Louny 15.srpna 2018

JUDr. Petr Šilhan v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Bc. Tereza Polcarová, DiS.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I., III., IV., V. právní moci dne 20.02.2020 a je vykonatelné dne 25.02.2020, ve výroku II. právní moci dne 03.10.2018. Připojení doložky provedla Pavlína Lhotská dne 02.03.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Jirglové a soudců Mgr. Vladislavy Poradové a JUDr. Petra Erby ve věci

žalobce: **F** [REDACTED] **R** [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Čapkem
sídlem Komenského 241/35, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovaným: **1. Ústecký kraj**, IČ 70892156
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín
2. AgroZZN, a.s., IČ 45148082
sídlem V Lubnici 2333, 269 01 Rakovník
zastoupená advokátkou JUDr. Erikou Neumannovou
sídlem Marie Cibulkové 356/34, 140 00 Praha 4 - Nusle
3. ČR - Státní pozemkový úřad, IČ 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
4. Zdeněk V [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátkou Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou
sídlem Jaroslava Průchy 1915, 434 01 Most
5. Jaroslava V [REDACTED], narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupená advokátkou Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou
sídlem Jaroslava Průchy 1915, 434 01 Most

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

o žalobě ve věci rozhodnuté Ministerstvem zemědělství, Pozemkovým úřadem Louny, č. j. 189/03-R/11/2000-Ver z 26. 11. 2003, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 15. 8. 2018, č. j. 13 C 170/2004-474,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se potvrzuje.
- II. Žalobce a žalovaní 1., 2. a 3. nemají navzájem právo na náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit 4. žalovanému a 5. žalované na nákladech tohoto odvolacího řízení 3 364 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Markéty Zázvorkové Malé, advokátky v Mostě.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem zamítl okresní soud žalobu na určení, že žalobce je vlastníkem jedné třetiny pozemku, který je dnes částí stavební parcely č. [redacted] s objektem bydlení č. p. [redacted] v k. ú. [redacted] mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. [redacted], původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. [redacted] pro katastrální obec [redacted], která byla do stavební parcely [redacted] začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec na LV č. [redacted] pro k. ú. a obec [redacted] – výrok ad I., nepřiznal prvému žalovanému náhradu nákladů řízení – výrok ad II., uložil žalobci, aby nahradil druhému žalovanému náklady řízení 24 684 Kč – výrok ad III., uložil žalobci, aby nahradil třetímu žalovanému náklady řízení ve výši 2 438 Kč – výrok ad IV. a uložil žalobci, aby nahradil žalovaným 4. a 5. na nákladech řízení částku 21 074,60 Kč – výrok ad V. s odůvodněním, že Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad v Lounech rozhodnutím ze dne 26. 11. 2003, č. j. 189/03-R/11/2000-Ver (dále jen předmětné rozhodnutí) rozhodl dle zákona o půdě, že původní žalobce Josef R. [redacted] není vlastníkem nemovitostí v k. ú. [redacted] dle údaje v katastru nemovitostí St. [redacted], čp. [redacted], St. [redacted], čp. [redacted], č. [redacted], St. [redacted], čp. [redacted] č. [redacted], [redacted] s odůvodněním, že původní žalobce nedoložil doklady týkající se oprávněnosti ve vztahu k původnímu vlastníku nemovitostí Maxu R. [redacted]. Původní žalobce ve lhůtě podané žalobě se domáhal přezkumu tohoto správního rozhodnutí podle části páté o. s. ř. - § 244 a násl., okresní soud vázán závěry odvolacího soudu v předchozím rozhodnutí odkázal na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1458/2000, že dohoda mezi vládami ČSSR a Kanady z 18. 4. 1973 má charakter mezinárodní smlouvy upravující vztahy s mezinárodním prvkem, poskytnutím finanční částky Československou republikou v Kanadě byly vypořádány všechny závazky Československé republiky vůči kanadským občanům pocházející z majetkových zásahů, nároky původního vlastníka nemovitostí byly již vypořádány touto dohodou a došlo ke ztrátě možnosti vznášet nároky přímo u českých orgánů podle vnitrostátního práva. Okresní soud dále dospěl k závěru, že původní žalobce není osobou oprávněnou po původním vlastníku, dohoda o postoupení nároku uzavřená mezi původním žalobcem a synem původního vlastníka Georgem R. [redacted] nebyla předložena, i pokud by k takovému postoupení došlo, George R. [redacted] by musel nejprve nárok u správního orgánu uplatnit a poté teprve by ho mohl postoupit další osobě. Okresní soud odůvodnil rozhodnutí o náhradě nákladů řízení tak, že žalobce neměl ve věci úspěch, první žalovaný se vzdal náhrady nákladů řízení, a ostatní žalovaní, kterým vznikly náklady řízení, mají nárok na jejich úhradu dle § 142 odst. 1 o. s. ř.
2. Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, navrhoval, aby krajský soud změnil napadený rozsudek tak, že rozhodne, že žalobce je osobou oprávněnou k uplatnění náhrady za nevydaný pozemek jedné třetiny pozemku, který je částí stavební parcely č. [redacted] v k. ú. [redacted] mající původ v parcele původního pozemkového katastru č. [redacted], původně zapsané ve vložce pozemkové knihy č. [redacted] pro katastrální obec [redacted], která byla do stavební parcely č. [redacted] začleněna, zapsaná na LV č. [redacted] pro k. ú. a obec [redacted] a v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec, dále, aby určil, že žalobce je Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

vlastníkem pozemkové parc. č. [REDAKCE], zapsaných na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec Žatec u shora uvedeného Katastrálního úřadu, dále je vlastníkem jedné třetiny parc. č. [REDAKCE], jejíž součástí je objekt bydlení [REDAKCE], zapsaných na LV [REDAKCE] pro shora uvedenou obec u Katastrálního úřadu, dále je vlastníkem jedné třetiny parcely č. [REDAKCE], [REDAKCE], vlastníkem jedné třetiny objektu bydlení č. p. [REDAKCE] na stavební parcele č. [REDAKCE] a vlastníkem jedné třetiny parcely č. [REDAKCE] zapsaných na LV č. [REDAKCE], nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení a uložil žalovaným 2., 4. a 5. aby zaplatili soudní poplatek s odůvodněním, že rozhodnutí je formalistické, žalobce je obětí spáchaného zločinu proti lidskosti, kdy nacisté rozkradli většinu zemědělského majetku rodiny R[REDAKCE], dílo zkázy dokončili komunisté, argument o závaznosti mezivládní dohody je nezákonný, odporující zásadám trestního práva, které pamatuje na odškodnění obětí zvláště závažných zločinů jejich úplným odškodněním, předsedkyně senátu se měla sama vyloučit z projednávání předmětné kauzy, žalobce ji považuje za vyloučenou, když se dobrovolně přihlásila za člena KSČ, původní vlastník nemovitostí ani jeho potomci neobdrželi v Kanadě žádné finanční vyrovnání, rodina R[REDAKCE] byla odškodněna dle zákona o půdě, pokud jde o zemědělský majetek na Rakovnicku.

3. Žalobce nezměnil v odvolacím řízení žalobu.
4. Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek spolu s řízením, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Žalobce vznesl námitku podjatosti předsedkyně senátu až v odvolání, námitka není důvodná, členství soudce v politické straně není důvodem pro vyloučení z projednání a rozhodnutí věci, není dán vztah soudkyně k projednávané věci, ani k účastníkům či zástupcům, ve věci nerozhoduje vyloučený soudce. O stejné námitce podjatosti bylo v jiné kauze žalobce již rozhodnuto.
5. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 5. 2018, č. j. 10 Co 444/2017-450 změnil rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 3. 7. 2017, č. j. 13 C 170/2004-402 tak, že ve výrocích II., III., IV., V. a VI. určil, že žalobce není vlastníkem nemovitostí – pozemkové parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE], obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec [REDAKCE], jedné třetiny stavební parcely č. [REDAKCE] s objektem bydlení č. p. [REDAKCE] zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec [REDAKCE], jedné třetiny stavební parcely č. [REDAKCE], jedné třetiny parcely č. [REDAKCE], obou zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec [REDAKCE], jedné třetiny objektu bydlení č. p. [REDAKCE] na stavební parcele č. [REDAKCE] zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec [REDAKCE] a jedné třetiny parc. č. [REDAKCE] zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Žatec na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec [REDAKCE] – výrok ad I., který nabyl právní moci dne 8. 6. 2018 a zrušil rozsudek okresního soudu ve výroku ad I. a v tomto rozsahu vrátil věc okresnímu soudu k dalšímu řízení (jedna třetina pozemku, který je částí stavební parcely č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] mající svůj původ v parcele původního pozemkového katastru č. [REDAKCE] původně zapsaného ve vložce pozemkové knihy č. [REDAKCE] pro katastrální obec [REDAKCE], která byla do stavební parcely č. [REDAKCE] začleněna, zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. a obec [REDAKCE]).
6. V katastru nemovitostí je veden jako vlastník nemovitostí, kterých se týká zrušující výrok rozsudku krajského soudu 1. žalovaný Ústecký kraj. O ostatních nemovitostech, které byly předmětem tohoto řízení, kde jsou uvedeni vlastníci v katastru nemovitostí 2., 3., 4. a 5. žalovaný již bylo pravomocně rozhodnuto, tito žalovaní jsou v tomto řízení účastníky, pouze pokud jde o nákladové výroky III., IV. a V.
7. V souzené věci předmětné nemovitosti byly ve spoluvlastnictví Maxe R[REDAKCE], strýce původního žalobce Josefa R[REDAKCE], Moritze R[REDAKCE] a Davida R[REDAKCE], otce původního žalobce, žalobce uplatnil v tomto řízení nárok po Maxi R[REDAKCE] dle § 4 zákona č. 229/1991 Sb., občana České republiky, jehož zemědělské nemovitosti přešli na stát v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, když jiné osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

nárok po Maxi R. dle zákona o půdě neuplatnili. Max R. zemřel, byl občanem Kanady. Bylo zjištěno, že Max R. měl syna George R., který je občanem Kanady, a který žil v době účinnosti zákona o půdě a zákona č. 243/1992 Sb. Mezi vládou ČSSR a vládou Kanady byla uzavřena dohoda dne 18. 4. 1973 o vypořádání nároků kanadských občanů ohledně majetku postiženého na území Československé republiky, na základě této dohody vláda ČSSR vyplatila vládě Kanady částku, která měla za důsledek plné konečné vypořádání nároků občanů Kanady vůči Československému státu a jeho občanům, její rozdělení bylo v pravomoci kanadské vlády, přičemž k plnému vypořádání shora uvedených nároků stačilo předání finanční částky vládě Kanady a nebylo rozhodující jak vláda Kanady s touto částkou naložila, zda jí vyplatila kanadským občanům, v jaké výši, zda kanadští občané o takovou náhradu požádali či nikoliv.

8. Předmětný restituční nárok byl dle shora uvedené mezivládní dohody zcela vypořádán, a nelze jej již odškodňovat v rámci restitučního řízení dle zákona o půdě.
9. V souzené věci původní žalobce byl odškodněn podle mezinárodní smlouvy uzavřené mezi Československou republikou a jinými státy po druhé světové válce a dle § 2 odst. 2 zákona č. 243/1992 Sb. mu odškodnění dle uvedeného zákona již nenáleží.
10. Původní žalobce není osobou oprávněnou po původním vlastníku nemovitostí dle § 2 odst. 3 uvedeného zákona, když po zemřelém původním vlastníku jsou oprávněnými osobami ve stanoveném pořadí a) dědic ze závěti, který nabyt celého dědictví, b) dědic ze závěti, který nabyt část dědictví, c) děti a manžel, d) rodiče, e) sourozenci, osoby a zemřeli-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti. Původní vlastník měl syna George R. který byl s velkou pravděpodobností jeho dědicem. Původní žalobce tvrdil, že uzavřel se synem Maxem R. Georgem R. dohodu o postoupení uvedeného nároku, uvedenou dohodu nepředložil, čestné prohlášení George R. tuto dohodu neprokazuje, a i kdyby došlo k postoupení nároku, George R. nárok sám v restitučním řízení neuplatnil, tudíž mu nárok zanikl a nemůže ho platně postoupit.
11. Z výše vyložených důvodů vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl, že původní žalobce není vlastníkem předmětných nemovitostí, je správné a okresní soud postupoval správně, když žalobu žalobce dle § 250i o. s. ř. zamítl.
12. Okresní soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení dle § 224 odst. 3 o. s. ř.
13. Okresní soud správně rozhodl o náhradě nákladů řízení dle výsledku řízení, žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení a žalovaní měli ve věci plný úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o. s. ř. náleží.
14. První žalovaný se vzdal náhrady všech nákladů řízení, proto okresní soud postupoval správně, když prvnímu žalovanému tyto náklady řízení nepřiznal.
15. Druhý žalovaný byl zastoupen v řízení advokátem, vznikly mu náklady řízení dle vyhl. č. 177/1996 Sb. za 6 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky, tarifní hodnota sporu činila dle § 9 odst. 4 vyhlášky 50 000 Kč [písm. b) právní vztah k nemovité věci], sazba mimosmluvní odměny činí dle § 7 bod 5 částku 3 100 Kč (1 500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1 000 Kč, o které hodnota převyšuje 10 000 Kč), 40 x 40 Kč, tj. 3 100 Kč, druhému žalovanému dále vznikly náklady řízení v rozsahu 6 paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 3, cestovné Praha Louny a zpět (872 Kč, 885 Kč, 885 Kč, 794 Kč a 764 Kč) náhrada za ztrátu času dle § 14 odst. 3 1 000 Kč za 10 půlhodin, 21 % DPH, druhý žalovaný požadoval náhradu nákladů řízení v částce nižší, než by mu náležela, když vycházel z tarifní hodnoty 2 100 Kč, namísto 3 100 Kč, odvolací soud však nezhoršuje postavení odvolatele v odvolacím řízení, proto nákladový výrok ad III. potvrdil. Třetí žalovaný měl rovněž ve věci úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení – 7 paušálů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. a jízdné vlakem Praha Ústí nad Labem a zpět 338 Kč. Čtvrtý a pátý žalovaný měli ve věci úspěch, náleží jim náhrada nákladů řízení, uvedení žalovaní se výslovně vzdali náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně a požadovali náhradu nákladů odvolacího řízení – 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) a g), tarifní hodnota sporu je dle § 9 odst. 4 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. 50 000 Kč, sazba

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

mimosmluvní odměny za jeden úkon je 3 100 Kč zvýšená dle § 12 odst. 4 – zastupování dvou osob o 20 % na každou osobu, tedy 2 480 Kč x 2, tj. 4 960 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 14 880, dále 900 Kč režijní paušál dle § 13 odst. 3, cestovné 497 Kč, náhrada za ztrátu času 4 půlhodin po 100 Kč a 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. a náhrada soudního poplatku 1 000 Kč, celkem 21 074,60 Kč.

16. Z výše vyložených důvodů potvrdil krajský soud napadené výroky o nákladech řízení dle § 219 o. s. ř. rovněž jako věcně správné.
17. Pokud jde o náklady tohoto odvolacího řízení, rozhodl odvolací soud o náhradě těchto nákladů řízení dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Prvý žalovaný se náhrady nákladů tohoto řízení vzdal, druhému žalovanému náklady tohoto odvolacího řízení nevznikly a třetí žalovaný se ve věci vyjádřil k odvolání ve věci samé, toto vyjádření nepovažuje odvolací soud za účelně vynaložené náklady řízení, žalobce neměl v odvolacím řízení úspěch, proto odvolací soud rozhodl, že žalobce a žalovaní 1. 2. a 3. nemají navzájem právo na náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení.
18. Žalovaní 4. a 5. se vyjádřili k odvolání, pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení, navrhovali potvrzení tohoto výroku s tím, že jim vznikly náklady mnohem vyšší a vzdali se náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně a měli ve věci úspěch. Uvedeným žalovaným vznikly v tomto řízení náklady v rozsahu jednoho úkonu právní služby dle § 11 odst. 2 ve výši jedné poloviny písm. c) odvolání proti rozhodnutí, pokud nejde o rozhodnutí ve věci samé, tj. 2 480 Kč za jeden úkon s přihlédnutím zastupování dvou osob dle § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., jeden paušál 300 Kč a 21 % DPH, celkem 3 364 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, pokud jde o potvrzení napadeného rozsudku ve výroku ad I., pokud tak připustí dovolací soud, účastník může podat dovolání do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Ústí nad Labem 29. ledna 2020

JUDr. Lenka Jirglová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Víchová.

**Zuzana
Víchová**

Digitálně
podepsal Zuzana
Víchová
Datum: 2020.02.05
13:03:55 +01'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.02.2020 a vykonatelnosti dne 25.02.2020.
Připojení doložky provedla Pavlína Lhotská dne 02.03.2020.